

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/98/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201355
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014201355.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci žalobkyne: G. R., nar. XX.XX.XXXX, P., právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Budziková & JUDr. Dachová, s.r.o., Nám. sv. Egídia 41/95, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky, Námestie mieru č. 3, 081 92 Prešov, za účasti: 1/ TP real, spol. s.r.o., IČO: 31 712 967, Nová 17, Hrabušice, právne zastúpený: Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s.r.o., Starosaská 11, 052 01 Spišská Nová Ves, 2/ Ing. Y. N., V., 3/ Ladislav Suchý - KOVOFINIŠ, Nová 17, Hrabušice, 4/ Capital Cartel s.r.o., Sobotské námestie 1783/15, Poprad - Spišská Sobota, 5/ K. R., P., 6/ T. B., P., 7/ L. L., P., 8/ P. L., P., 9/ Y. W., P., 10/ P. W., P., 11/ G. Z., P., 12/ T. Z., P., 13/ P. R., P., 14/ K. L., P., 15/ B. L., 16/ Y. W., P., 17/ T. W., P., 18/ L. W., P., 19/ P. I., P., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. j.: OU-PO-OVBP2-2014/12663/83473/ŠSS-VB zo dňa 30.09.2014, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/69/2014-152 zo dňa 24.09.2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/69/2014-191 zo dňa 08.08.2016, taktó

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/69/2014-152 zo dňa 24. septembra 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/69/2014-191 zo dňa 8. augusta 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. j.: OU-PO-OVBP2-2014/12663/83473/ŠSS-VB zo dňa 30.09.2014. Rozhodnutím žalovaného bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 219/2013 zo dňa 05.08.2013, ktorým tento dodatočne povolil stavbu „Výrobná hala Švábovce“ na pozemku parc. č. KN 774/14 v k. ú. P. a zároveň povolil užívanie tejto stavby stavebníkovi. Účastníkom krajský súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zhodnotil, že z obsahu administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že stavebník bez stavebného povolenia zrealizoval stavbu výrobná hala Švábovce-nebytová budova so strojárskou výrobou, ktorej predmetom výroby je tvárnenie, obrábanie a zváranie, na stavebnom pozemku parc. č. KN 774/14 k. ú. P., ku ktorému má stavebník vlastnícke právo zapísané na LV č. XXX k. ú. L.. Objekt pôvodne slúžil ako prístrešok na skladovanie tuhého paliva pre kotolňu a ide o prestavbu a zmenu využitia tohto prístrešku pre uhlie za účelom vytvorenia priestorov pre strojársku výrobu. Za týmto účelom bolo potrebné zrealizovať rekonštrukciu haly.

Konštatoval, že v súlade s príslušnými ustanoveniami § 88a ods. 1 až 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (Stavebný zákon), stavebný úrad dodatočne povolil stavbu, dokončené práce a v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby určil podmienky na dokončenie stavby a nariadil úpravy už zrealizovanej stavby. Určovaním podmienok pri dodatočnom povolení stavby stavebný úrad reagoval na faktický skutočný stav nepovolenej stavby s cieľom uviesť túto stavbu do súladu so stavebnými predpismi a so záujmami chránenými stavebným zákonom. Poznamenal, že v tomto dodatočnom stavebnom povolení prakticky ide o nápravu existujúceho stavu v prospech stavebníka, v ktorej je výnimkou zo zásady, že nepovolená stavba sa má odstrániť. Ďalej zdôraznil, že práve dodatočným povoľovaním stavby sa len následne prispôsobujú podmienky realizácie stavby s cieľom odstrániť stavebníkom zavinený protiprávny stav.

V danej veci sa súd oboznámil s písomnou dokumentáciou projektanta Ing. Imricha a zistil, že písomná dokumentácia uvedeného projektu je v súlade s tým, čo stavebník zrealizoval stavebnými prácami. Mal za preukázané, že zrealizovaním navrhovanej stavby táto bude fungovať v rámci priemyselnej zóny ako nebytová budova so strojárskou výrobou, kde sa bude vykonávať tvárnenie, obrábanie a zváranie.

Súd prvého stupňa mal za to, že stavebný úrad zabezpečil všetky vyjadrenia dotknutých orgánov, z ktorých jednoznačne vyplýva, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, ani v rozpore s Územným plánom Obce Švábovce.

Ďalej sa stotožnil s argumentáciou správnych orgánov, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia stavby uskutočnenej v rozpore so stavebným povolením je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva jednoznačne v danom konaní na žalobkyňu.

Dodal, že stavebný úrad má voči stavebníkovi, ktorý v rozpore so stavebným zákonom stavbu postavil nielen právo, ale aj povinnosť chrániť oprávnené záujmy účastníkov konania vo vzťahu k stavbe, čo vykonáva uložením takých opatrení, ktoré znížia riziko poškodzovania stavieb na minimum, pričom má právo nariadiť aj také opatrenia, s ktorými vlastníci okolitých stavieb nesúhlasia.

Zhodnotil, že v predmetnom konaní pre stavebný úrad bolo rozhodujúce pri posúdení záväzných podmienok pre dodatočné povolenie stavby posúdenie protipožiarnej bezpečnosti, možnosti údržby stavby, posúdenie spoľahlivého odvádzania vôd zo stavby na pozemky susediace, ako aj samotné meranie hluku, znečistenia, ako aj stanoviská inšpektorátu práce v súlade so zabezpečením stavby podľa príslušných ustanovení Zákona o inšpekcii práce.

Podľa názoru krajského súdu sa s námietkami žalobkyne stavebný úrad v rozhodnutí o dodatočnom stavebnom povolení v odôvodnení tohto rozhodnutia jednoznačne vyporiadal a ku každej jednej námietke sa prvostupňový správny orgán vyjadril. Žalovaný ako odvolací orgán následne postupoval v súlade s ustanoveniami Stavebného zákona a vyporiadal sa s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. V dostatočnom rozsahu skúmal otázku súladu predmetnej stavby postavennej stavebníkom, ktorá podľa žalobkyne je v rozpore s verejnými záujmami, konkrétne je zdrojom hluku a spôsobuje žalobkyňu zdravotné problémy, ktoré však v konaní bližšie nešpecifikovala, ako aj ohrozuje jej záujmy (žalobkyňa len uviedla, že tento hluk ju obťažuje), a to s poukazom na merania, ktoré boli vykonané a ktoré nepovažovala za dostatočne vykonané, čo sa týka množstva, času, ako aj vykonanými pracovníkmi poverenými na tento postup v súlade so zákonom. Tieto námietky žalobkyne tak prvostupňový správny

orgán, ako aj žalovaný vyhodnotil ako nedôvodné.

K tomu súd dodal, že merania hluku boli vykonané v roku 2012 a to v dátumoch 02.05.2012, 07.05.2012 a následne 27.07.2012. Pokiaľ žalobkyňa namietala v žalobe, že nebola vykonaná hluková štúdia súd zdôraznil, že ani v prvostupňovom konaní, ale ani v odvolaní túto skutočnosť nenamietala. Hlukovú štúdiu vypracovať nežiadala a ani sama takúto štúdiu vypracovať nedala. Zároveň mal za nesporné, že z výsledkov meraní hluku vykonaných RÚVZ v Poprade v roku 2012 vyplývajú hodnoty, ktoré nie sú v rozpore ani s prípustnými hodnotami uvedenými v prílohe č. 1 k vyhláške a ani v § 6 ods. 3 písm. b) vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z. z., na ktorej znenie sa odvoláva žalobkyňa v žalobe a nie sú ani v rozpore s obsahom ustanovenia § 4 ods. 1 citovanej vyhlášky.

Poznamenal, že pokiaľ žalobkyňa v žalobe namietala s poukazom na ustanovenie § 140 Stavebného zákona a § 47 ods. 3 Správneho poriadku a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, že rozhodnutia boli vydané v rozpore so zásadou zákonnosti a že sú nepreskúmateľné, pričom jej ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, tieto námietky žalobkyňa bližšie nešpecifikovala. Hlavne z postupu stavebných úradov mal však súd preukázané, že žalobkyňu stavebné úrady oboznámili o každom kroku, ktorý vykonal tak Stavebný úrad Švábovce, ako aj žalovaný v rámci odvolacieho konania, a to písomnými oznámeniami o začatí spojeného konania o dodatočnom povolení a kolaudačnom konaní, ako aj o ústnych pojednávaniach a o všetkých postupoch správnych orgánov, ktoré vykonávali. Rozhodnutia následne vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu tak boli podľa súdu náležite odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

K námietke žalobkyne, že v záveroch rozhodnutia žalovaného absentuje odborné posúdenie bezpečnosti stavby a bezpečnostných požiadaviek inštalovaného technického zariadenia súd poznamenal, že táto skutočnosť je plne v kompetencii inšpektorátu práce, resp. inšpektorátu bezpečnosti pri práci a to s poukazom na ustanovenia zákona č. 124/2006 Z.z. a zákona č. 125/2006 Z.z. Bezpečnosť stavby ako takej a bezpečnosť prevádzky, ako aj posúdenie technického zariadenia, ktoré sa nachádza vo výrobnej hale a posúdenie bezpečnosti pri práci takisto výlučne patrí do kompetencie inšpektorov bezpečnosti práce a nie stavebného úradu. Preto sa týmito námietkami súd ani nezaoberal a považoval ich za bezpredmetné.

Rovnako námietku žalobkyne ohľadom zmeny v užívaní stavby vyhodnotil za neopodstatnenú, pretože stavebný úrad sa nezaoberal v rozhodnutí zmenou v užívaní stavby podľa § 85 ods. 1 Stavebného zákona, ale konal s poukazom na ustanovenie § 82 ods. 1 Stavebného zákona a povolil kolaudačným rozhodnutím užívanie už postavenej stavby na určený účel „Výrobná hala Švábovce“.

V súvislosti s námietkou žalobkyne, že stavebný úrad pri svojom postupe porušil príslušné ustanovenia Stavebného zákona krajský súd konštatoval, že stavebný úrad dôsledne a presne vypracoval odpovede na všetky námietky a po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaným v auguste 2012 zabezpečil vyjadrenia dotknutých orgánov, ako aj nadriadených orgánov, doplnil v rámci prvostupňového konania všetky dôkazy, na ktoré poukázal odvolací orgán a následne na to vydal rozhodnutie v súlade s ustanoveniami Stavebného zákona, ako aj v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku. V ďalšom mal za to, že žalovaný sa náležite vypořiadal so všetkými námietkami žalobkyne a uviedol ich v odôvodnení rozhodnutia, pričom dostatočne skúmal otázku dodatočného povolenia predmetnej stavby, ako aj súlad s verejnými záujmami práve s poukazom na meranie hlučnosti v súlade s obsahom ustanovenia § 66 ods. 1 Stavebného zákona a následne rozhodnutie vydané Stavebným úradom Švábovce potvrdil ako správne a vydané v súlade so zákonom. S poukazom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadla žalobkyňa včas podaným odvolaním z nasledujúcich dôvodov:

1/ V žalobe namietala, že súčasťou posúdenia zo strany stavebného úradu malo byť aj posúdenie bezpečnosti inštalovaných strojných zariadení, pričom súd túto námietku nezákonnosti postupu žalovaného vyhodnotil ako bezpredmetnú a svoju argumentáciu bez ďalšieho zdôvodnenia postavil iba na odkaze na konkrétne právne predpisy. V žalobe teda namietala, že predmetným rozhodnutím žalovaný okrem toho že povolil užívanie stavby, zároveň povolil jej užívanie ako prevádzkarne. Podľa § 82 ods. 5

Stavebného zákona ak sa má stavba užívať ako prevádzkareň, je kolaudačné rozhodnutie zároveň osvedčením, že prevádzkareň je spôsobilá na prevádzku. Inak povedané, že kolaudáciou stavby povolil užívanie stavby ale aj jej technologického zariadenia, ktoré sa v prevádzke nachádza.

2/ Žalobkyňa ďalej namietala, že jej nebolo známe, na základe akých dôkazov a na základe akých skutočností súd dospel k záveru, že stavebný úrad si zabezpečil všetky vyjadrenia dotknutých orgánov, z ktorých jednoznačne vyplýva, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, ani v rozpore s Územným plánom obce Švábovce, keď v rámci stavebného konania

a) nebola predmetom preskúmania a rozhodovania správneho orgánu otázka bezpečnosti inštalovaných strojných zariadení,

b) v danej veci nie je bez ďalších pochybností vyriešený rozpor s verejným záujmom pri posúdení hlučnosti prevádzky, ktorá je zriadená a prevádzkovaná vo výrobní hale.

V súvislosti s meraním hluku poznamenala, že žalovaný a ani súd sa vôbec nezaoberali jej námietkami týkajúcimi sa závažných nedostatkov pri procese merania hladiny hluku. Spôsob, akým bolo meranie hluku v jej veci realizované hodnotila ako zámernú manipuláciu, kedy Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Poprade v rovnakých prípadoch vydáva svoje záväzné stanovisko na základe hlukovej štúdie. Vyjadrila názor, že postoj súdu v tejto veci je nesprávny. Dôkazná povinnosť o tom, že stavba, resp. prevádzka nie je zdrojom nadmerného hluku, je na strane stavebníka a nie občana, ktorý je dotknutý negatívnymi činnosťami tejto prevádzky, hlavne ak stavba bola realizovaná ako čierna stavba.

3/ Námietku, že v správnom konaní stavebný úrad opomenul vyriešiť otázku zmeny v užívaní stavby súd vyhodnotil opäť ako neopodstatnenú z dôvodu, že stavebný úrad sa nezaoberal v rozhodnutí zmenou v užívaní stavby podľa § 85 ods. 1 Stavebného zákona, ale konal s poukazom na § 82 ods. Stavebného zákona. Poznamenala, že podstata námietky však smerovala práve ku tvrdeniu, že predmetom posudzovania stavebného úradu mala byť aj otázka zmeny v užívaní stavby. Z rozhodnutia súdu rovnako ako z postupu žalovaného nevedela zistiť, prečo je jej právny názor nesprávny a tiež kedy bude o zmene užívania stavby rozhodnuté.

4/ Mala za to, že ani ďalšie námietky týkajúce sa nezákonnosti rozhodnutia ako aj postupu správneho orgánu súd osobitne neposúdil a nevyjadril sa k nim, len konštatoval, že stavebný úrad dôsledne a presne vypracoval odpovede na všetky námietky a po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaný v auguste 2012 zabezpečil vyjadrenie dotknutých orgánov, ako aj nadriadených orgánov, doplnil v rámci prvostupňového konania všetky dôkazy, na ktoré poukázal odvolací orgán a následne na to vydal rozhodnutie v súlade so stavebným zákonom.

5/ V ďalšom namietala, že súd sa vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal jej námietkou týkajúcou sa prepojenia činností vykonávaných v hale príprav, kedy dokonca aj projektová dokumentácia je v niektorých prípadoch vypracovaná aj na túto stavbu a hlavne technologický proces, ktorý prebieha vo výrobní hale by mal byť dokončený v hale príprav.

Osobitne teda stavebný úrad, jeho nadriadený orgán a aj súd upozornila nato, že by sa malo postupovať podľa § 65 Stavebného zákona, pričom malo dôjsť ku spojeniu správneho konania aj o halu príprav.

Zhrnula, že v prejednávacom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom nevyšporiadal s jej námietkami, ktoré uplatnila vo svojej žalobe, dokonca na ne v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec konkrétne nereagoval a stotožnil sa iba s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Takýmto postupom krajského súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Nakoľko v prejednávanej veci nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobkyne v žalobe a prečo považuje námietky žalobkyne za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti vyjadrila názor, že rozhodnutie žalovaného je v rozpore so zákonom. Mala za to, že z dôvodu, že vo veci konajúci a rozhodujúci správny orgán nevykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmienia skutkového stavu veci a tiež aj nesprávne právne posúdil veci a ani krajský súd nevykonal dôkazy, a to ani formou verifikácie vykonaných dôkazov zo strany správneho orgánu, a navyše v dôsledku toho správne orgány i prvostupňový súd vec nedostatočne a tým i nesprávne posúdili, je daný dôvod nato, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril v podaní zo dňa 26.01.2016, v ktorom uviedol, že nemá žiadne námietky proti odvolaním napadnutému rozsudku krajského súdu a plne sa stotožňuje s jeho výrokovou časťou a s jeho odôvodnením. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Pribratý účastník v 1. rade sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril v podaní zo dňa 03.03.2016, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne. Svoje stanovisko k podanej žalobe prezentoval na pojednávaní a zotrváva na názore, že podaná žaloba je nedôvodná, o čom svedčia aj vyjadrenia ďalších účastníkov konania. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

Pribratí účastníci v 9. a 10. rade vo vyjadrení uviedli, že s predmetnou stavbou nemajú oni ani ich rodiny žiadne problémy. Stavba nemá na ich bývanie a život žiadne negatívne vplyvy. Zároveň z nej nepočujú ani žiaden nadmerný hluk. Počas celého obdobia nemali s danou prevádzkou problémy.

Pribratí účastníci v 11. a 12. rade vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 18.01.2016 uviedli, že predmetná stavba ich nijako neobmedzuje, nemá vplyv na ich zdravie, zdravie ich rodiny, nie je v žiadnom prípade hlučná a ani z iných dôvodov im vôbec neprekáža, nijako ich neohrozuje ani neobmedzuje. Poznamenali, že žalobkyňa sa prist'ahovala dávno potom, čo už strojárnská spoločnosť fungovala. Rôzne útoky a odvolania zo strany žalobkyne považovali za vymyslené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne a z takto vymedzeného

rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j.: OÚ-PO-OVBP2-2014/12663/83473/ŠSS-VB zo dňa 30.09.2014, ktorým žalovaný potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. j. 219/2013 zo dňa 05.08.2013, ktorým sa povolili vykonané stavebné práce (stavba) a zároveň sa povolilo užívať už dokončenú stavbu (názov stavby - „Výrobná hala Švábovce; účel stavby - nebytová budova - strojárská výroba - tvárnenie, obrábanie, zváranie; charakter stavby - trvalá) na stavebnom pozemku parc. č. KN 774/14 v k. ú. P., ku ktorému má stavebník vlastnícke právo zapísané na LV č. XXX vedeného Správou katastra Poprad.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že správny orgán prvého stupňa (Obec Švábovce ako stavebný úrad) vydal na podklade žiadosti stavebníka o vydanie dodatočného povolenia na stavbu „Výrobná hala Švábovce“ na pozemku parc. č. KN 774/14 v k. ú. P. zo dňa 16.01.2012, doplnenej dňa 05.04.2013 o vydanie dodatočného povolenia spojeného s kolaudáciou (pretože uvedená stavba už bola stavebnotechnicky dokončená) rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby a kolaudačné rozhodnutie č. j. 219/2013 zo dňa 05.08.2013, ktorým povolil vykonané stavebné práce/stavbu ako aj užívanie dokončenej stavby. V rozhodnutí zároveň určil podmienky pre užívanie stavby podľa § 82 ods. 2 a 3 Stavebného zákona a rozhodol o námietkach účastníkov konania. Záverom konštatoval, že bolo zistené, že dodatočným povolením stavby nie sú ohrozené záujmy spoločnosti ani neprimerane obmedzené, či ohrozené práva a oprávnené záujmy účastníkov konania; dokumentácia stavby spĺňa všeobecné technické požiadavky na výstavbu; užívaním stavby nebude ohrozený život a zdravie osôb ani životné prostredie; stavba je po stránke stavebnej, požiarnej a hygienickej schopná užívania a vyhovuje základným požiadavkám na stavby. Stavebný úrad tak ustálil, že nezistil dôvody, ktoré by bránili dodatočnému povoleniu vykonaných stavebných prác (stavby) a povoleniu jej užívania.

O podanom odvolaní rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že prvostupňové správne

rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia a postupu stavebného úradu pri jeho vydávaní na podklade predloženého spisového materiálu týkajúceho sa veci, nezistil v napadnutom rozhodnutí, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, také nedostatky, pre ktoré by sa rozhodnutie muselo považovať za nesprávne a muselo by byť preto zmenené alebo zrušené.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou krajského súdu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o dodatočnom povolení stavby a kolaudačné rozhodnutie. Krajský súd odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol, nakoľko právny záver žalovaného považoval v medziach žaloby za súladný so zákonom.

Podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona, kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa § 85 ods. 1 stavebného zákona, stavbu možno užívať len na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí, prípadne v stavebnom povolení. Zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmene spôsobu užívania stavby, jej prevádzkového zariadenia, v zmene spôsobu a v podstatnom rozšírení výroby alebo činností, ktoré by mohli ohroziť život a zdravie ľudí alebo životné prostredie, vyžadujú rozhodnutie stavebného úradu o zmene v užívaní stavby; na konanie o zmene v užívaní stavby sa vzťahujú primerane ustanovenia § 76 až 84.

Podľa § 85 ods. 2 stavebného zákona, zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby, prerokuje stavebný úrad pri stavebnom konaní a po jej dokončení vykoná kolaudáciu zmeny stavby. Zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby spočívajúcou v stavebných úpravách, ktorými sa podstatne nemení vzhľad stavby a nezasahuje sa do nosných konštrukcií stavby, môže prerokovať stavebný úrad v spojenom konaní o zmene v užívaní stavby podľa odseku 1.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona, v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Podľa § 88a ods. 7 stavebného zákon, na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 88a ods. 9 stavebného zákona, s konaním o dodatočnom povolení stavby, ktorá je už dokončená, môže stavebný úrad spojiť kolaudačné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že odvolanie žalobkyne proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje odvolací súd za vecne správne.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich právnym posúdením; v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány

uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobkyne zamietol.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Pre odvolací súd tak bola v konaní nesporná absencia dôvodov brániacich dodatočnému povoleniu vykonaných stavebných prác (stavby) a povoleniu jej užívania. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu žalobkyne, považovať za správne.

V podanom odvolaní žalobkyňa namietala, že krajský súd vyhodnotil ako bezpredmetnú jej námietku ohľadne skutočnosti, že súčasťou posúdenia zo strany stavebného úradu malo byť aj posúdenie bezpečnosti inštalovaných strojných zariadení. Odvolací súd na tomto mieste dáva žalobkyni do pozornosti, že jej vlastné predstavy o tom, čo mal prvostupňový správny orgán vykonať nekorešponujú so zákonnými možnosťami stavebného úradu rozhodovať o ňou požadovanej otázke. Stavebný úrad si nemôže prisvojiť kompetenciu inšpektorátu bezpečnosti práce (ktorý má výlučnú kompetenciu nad posudzovaním bezpečnosti stavby, bezpečnosti prevádzky ako aj technického stavu zariadenia či posudzovanie bezpečnosti pri práci v zmysle zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov) len preto, že to žalobkyňa vyhodnotila za správny postup. Žalovaný tak napadnutým rozhodnutím posudzoval predmetnú stavbu výlučne zo stavebno - technického hľadiska, a udelenie súhlasu s uvedením pracovných priestorov do prevádzky ponechal na to kompetentným orgánom (§ 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Žalobkyňa v odvolaní opätovne namietala hlučnosť povoľovanej stavby a nesprávnosť spôsobu merania hluku poukazujúc na závažné nedostatky pri procese merania hladiny hluku. K tomu odvolací súd uvádza, že právne závery vyslovené či už v napadnutom rozsudku krajského súdu alebo v preskúmanom rozhodnutí žalovaného považuje za správne, keďže z výsledkov vykonaných meraní hluku nebolo zistené prekročenie najvyšších prípustných hodnôt hladiny hluku. Navyše, stavebný úrad v rámci svojej pôsobnosti nemôže určovať, za akých podmienok má príslušný orgán vykonávať meranie prípustných hodnôt, už vôbec nie určovať osoby, ktoré majú meranie hluku vykonať. Odvolací súd tak vyhodnotil námietku žalobkyne, založenú len na jej subjektívnej nespokojnosti, za nedôvodnú.

V ďalšom žalobkyňa znova namietala, že predmetom posudzovania stavebného úradu mala byť aj otázka zmeny v užívaní stavby s tým, že z rozhodnutia súdu ako aj z postupu žalovaného sa nedozvedela, prečo je jej právny názor nesprávny a kedy bude o zmene užívania stavby rozhodnuté. V súvislosti s uvedeným sa odvolací súd následne pokúsi žalobkyni vysvetliť, prečo jej námietku vyhodnotil (rovnako ako krajský súd a správne orgány) za irelevantnú. Rozhodnutie stavebného úradu o zmene v užívaní stavby podľa ustanovenia § 85 ods. 2 stavebného zákona (na ktoré odkazuje žalobkyňa) predpokladá existenciu stavby, ktorá sa určitým spôsobom užíva, pričom vlastník stavby, prípadne užívateľ stavby, ktorý stavbu užíva požiada o zmenu v spôsobe užívania stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby. V takomto

prípade stavebný úrad po dokončení povolenej zmeny stavby vykoná jej kolaudáciu a v kolaudačnom rozhodnutí určí nový účel užívania. V prejednávanom prípade však stavebný úrad rozhodoval o dodatočnom povolení stavby, ktorá bola v priebehu stavebného konania dokončená, preto spojil s konaním o dodatočnom povolení stavby kolaudačné konanie, v rámci ktorého rozhodoval o povolení užívať stavbu na účel určený v žiadosti stavebníka o dodatočné stavebné povolenie, t. j. nebytová budova - strojárská výroba - tvárnenie, obrábanie, zváranie. V zmysle uvedeného odvolací súd ustálil, že v predmetnej veci nebolo možné súhlasiť s názorom žalobkyne, že otázka zmeny v užívaní stavby bola opomenutá, pretože stavebný úrad práve dodatočným povolením stavby spojeným s kolaudačným rozhodnutím rozhodol o povolení užívania stavby na určený „nový“ účel. Potreba samostatného rozhodnutia o zmene v užívaní stavby by v predmetnej veci vyvstala za predpokladu, že by po dodatočnom povolení stavby a jej kolaudácii, bola žiadaná zmena účelu stavby, na ktorý bola povolená. V prejednávanom prípade bol navrhovaný spôsob užívania stavby povolený už kolaudačným rozhodnutím, preto možno ustáliť, že konanie o zmene v užívaní stavby bolo súčasťou kolaudačného konania.

K námietke žalobkyne, že krajský súd sa nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa prepojenia činnosti v hale príprav a procesom prebiehajúcim vo výrobnéj hale odvolací súd uvádza, že súhlasí s konštatovaním krajského súdu, že žalovaný sa v dostatočnom rozsahu zaoberal otázkou súladu stavby, ktorá bola predmetom konania o dodatočnom povolení stavby s právnym poriadkom, pričom pri preskúvaní rozhodnutia stavebného úradu bol žalovaný viazaný predmetom konania v prvom stupni, ktorým bola výlučne stavba „Výrobná hala Švabovce“.

Vô svetle uvedeného odvolací súd ustálil, že s opakovanými právnymi námietkami žalobkyne sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Odvolací súd zároveň konštatuje, že odvolacie námietky žalobkyne v zmysle uvedeného nepovažoval za dôvodné, nakoľko žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov vyvrátili, a teda neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobkyňa namietala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jej žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyňa vzhľadom na jej neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.